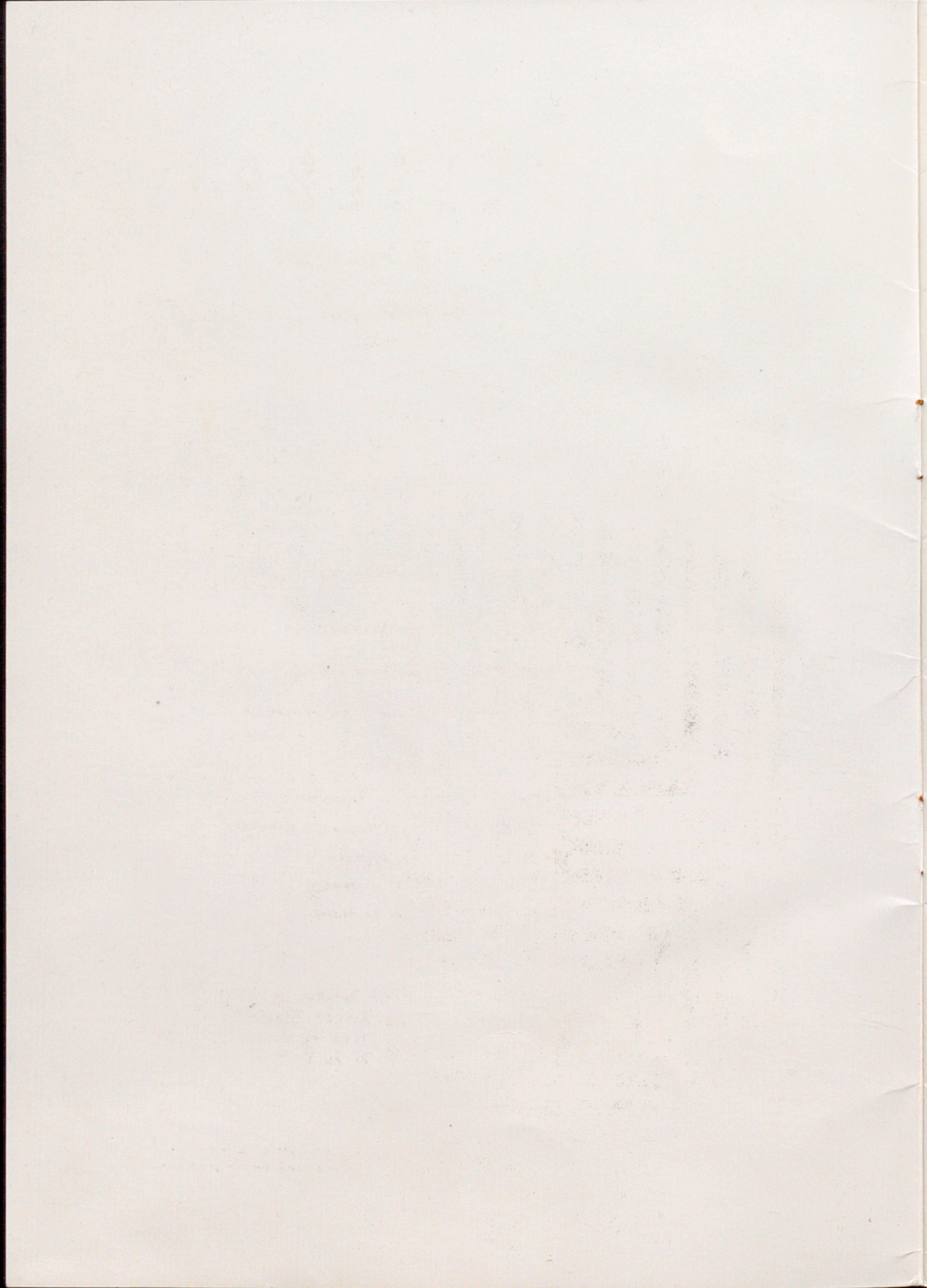

THE ISRAEL FESTIVAL
CAESAREA 69

44

AM REISINGER

EL PESSEBRE

(Poem of the Manger)

Oratorio

Music by: PABLO CASALS

Catalan text by: JOAN ALAVEDRA

English translation by: DONALD MACDONALD

Conductor: PABLO CASALS

Assistant Conductor: ALEXANDER SCHNEIDER

THE ISRAEL BROADCASTING SYMPHONY ORCHESTRA

THE ISRAEL BROADCASTING and the KIBBUTZ CHOIRS

Conductors: AVNER YTAI and YAEL TABORI

Soloists:

PROF. PABLO ELVIRA — baritone

MAUREEN FORRESTER — mezzo-soprano, contralto

OLGA IGLESIAS — soprano

PAULINO SAHARREA — tenor

JOHN SPIRO — bass baritone

JERUSALEM —
Binyanei Ha'ooma
Sunday, August 24, 1969
at 20.30 hrs.

CAESAREA —
Roman Theatre
Tuesday, August 26, 1969
at 20.30 hrs.

Price: IL. 2.—
Comprising festive programme

ub

PEACE MESSAGE

During the celebration of the 13th anniversary of the United Nations in October 1958, I was granted the privilege of appearing before that supreme forum. There, where the causes most profoundly affecting the human conscience are discussed, I used two means of communicating the oppressions which weigh on my spirit. And I used the same two means to restate my faith in the great gifts with which our Creator endowed man whom He created in His own image, a faith which persists despite my spiritual disquiet.

I used my music and my voice to draw attention to the suffering which afflicts mankind because of the great and perhaps mortal danger threatening us. This is what I said at the time and which to this day holds the same urgency for me: If at my age I have come here for this day it is not because anything has changed in my moral attitude or in the restrictions that I have imposed upon myself and my career as an artist for all these years, but because today all else becomes secondary in comparison to the great and perhaps mortal danger threatening all humanity. The extraordinary scientific discoveries of our century which some great intellects, in their thirst for knowledge, have achieved, are now being exploited for the construction of instruments of monstrous destructiveness. Confusion and fear have invaded the whole world; misunderstood nationalism, fanaticism, political dogmas and lack of liberty and justice are feeding mistrust and hostility that make the collective danger greater every day: yet, the desire for peace is felt by every human being in the world. This desire has been manifested again and again in the face of the peril menacing all of us, by many distinguished personalities, in scientific writings, in the world Press, and above all by that citizen of the world, Dr. Albert Schweitzer.

The anguish of the world caused by the continuation of nuclear danger is increasing every day; all realize the horrifying consequences of a nuclear war, which would cause not only irreparable material and physical destruction, but also moral and spiritual degradation. How I wish that there could be a tremendous movement of protest in all countries, and especially from the mothers, that would impress those who have the power to prevent this catastrophe.

It is my deep conviction that the great masses in these countries, as in every other country, want the understanding and mutual cooperation of their fellow men. It is for the Governments and those in power to see to it that the achievement of this desire will not become impossible and thus cause the terrible frustration felt by all those who are not living in unconsciousness.

It seems to me that those who believe in the dignity of man should act at this time in order to bring about a deeper understanding among people and a sincere "rapprochement" between conflicting forces. The United Nations today represents the most important hope for peace. Let us give it all power to act for our benefit.

And let us fervently pray that the near future will disperse the clouds that darken our days now.

I repeat, music, that wonderful and universal language which is understood by everyone should be a source of communication among men. I once again exhort my fellow musicians throughout the world to put the purity of their art at the service of mankind in order to unite all people in fraternal ties.

With this objective in mind, I consider it my duty to offer my humble contribution in the form of a personal crusade. Let each of us contribute as he is able until this ideal is attained in all its glory; and let us unify our fervent prayers that in the near future all humanity may be joined in a spiritual embrace.

Pablo Casals

EL PESSEBRE

This work came into being as the result of a request made by my daughter, Maria, who was then five years old. When Christmas was approaching, she asked me to "make her a manger". We went out together one morning and bought all the necessary materials, and when the creche was ready, and the little figures were in place, I put it in a corner of the dining room. Then Maria asked me to "make her a poem". So I picked up a notebook, and tried to create words for the miniature figures that would be understandable to a small child.

The writer, however, is also a man, and like other men, he is influenced both by the period in which he lives and by the life of the moment. And this work, which was originally intended to tell a little girl about the joys of Christmas, was transformed into a drama about the Passion of Christ.

And how else could I have acted after all that has occurred and the suffering that was to be the fate of our people?

Circumstances interrupted my work on the poem. One winter night the notebook was packed in the sole suitcase which we succeeded in taking with us as, together with thousands of other refugees, we made our way across the border to France. In Paris I met Maitre Pablo Casals, who had just returned from England, and shortly after I joined him at Prades. I was drawn there out of my great admiration for this superb artist, a desire to write his biography and the wish to be near the man who had devoted himself to aiding his compatriots, in concentration camps. He used to send the prisoners hundreds of thousands of francs and wrote so many letters to them that he often had no time for playing.

When the Second World War broke out, he began to give concerts in aid of the refugees in the larger French towns, and I followed him wherever he went.

The Germans had already occupied the northern part of the country, and suddenly, one day, they occupied the entire area of France. They reached Prades; we were trapped and could not escape, nor did we want to desert this country which we loved in a time of tragedy. Maitre Casals received magnificent offers from the United States, but rejected them all. We used to listen in secret to the British radio, and one day we heard an announcement about the "Flower Games of the Catalan Language", to be held at Perpignan. We decided that it was our duty to participate, and it was then that I remembered my poem. Without telling Casals, who knew nothing about it, I completed the work and sent it off. It won the first prize, the "Natural Flower - Flor Natural".

This was in May, 1943, and in June, on my saint's day, Maitre Casals gave me a present - his musical adaptation of the first section of my poem. Imagine my surprise and my emotion! In his characteristic quiet manner he told me that he intended to put the entire poem to music, and encouraged me to complete it. And from then on he worked untiringly on this project. In the silence of our house, where we lived austere, isolated from the world and in constant danger of arrest, he worked, absorbed in the world of music.

The work progressed slowly over the years. Every day we would hear the strains of music from his room, as he sought for the right harmony or melody. Whenever he completed a section, he would call us to his room, and when

48

several sections were completed, we began to sing them at our Christmas celebrations. Those of our friends who lived in Prades would gather in our house in the afternoon of Christmas day. Casals would play the piano, and we would sing "El Pessebre", a nostalgic hymn to home, to our distant families and to our beloved country.

We would sing together, but there was always a moment when we fell silent, for we knew that Maitre Casals liked to finish singing alone, when he came to the "Choeur des Chameaux" (Camel Chant). Then our beloved Casals, the great artist who had chosen to share our bitter fate, would sing, regarding his friends with tears in his eyes, those words which hint at our long exile:

How long must we go
Through strange distant lands
And feeling so weary?

JOAN ALAVEDRA

JOAN ALAVEDRA

Joan Alavedra was born in Barcelona in 1896. He became famous in the world of Catalan literature thanks to his two translations from German of **Werther** and **All Quiet on the Western Front**. He was particularly well-known for his daily radio commentary **El Fet del Dia** (The Day's Events), excerpts from which were published in the form of a book, which sold out several days after publication. Joan Alavedra was also Director of the Catalan School of Dramatic Art in Barcelona, and, during the period of the Republic, was Secretary to the President of the Autonomous Catalan Government. He was also known for his translations and adaptations from the German language for the theatre.

After many years of silence, he has surprised us by publishing his glorious poem "Poema del Pessebre", written in Prades, set to music by Pablo Casals, and presented throughout the world. He has also given us what may be regarded as his most important work: an outstanding biography of Casals, of which the Master wrote in his introduction: "This is the book of an artist about an artist, a true, poetic and literary work, which I would have liked to have written if I were a writer".

סע בחברה טובה-בחברה שלך
TRAVEL IN GOOD COMPANY
THE AIRLINE OF THE PEOPLE OF ISRAEL

PROGRAMME

PRELUDE Orchestra

PART I

Annunciation to the Shepherds Soprano, tenor & men's chorus
The Man at the Wall Tenor, bass & men's chorus
The Fisherman Tenor, bass
The Man who Plows Tenor, baritone, bass
The Star Mixed chorus
The Man and Woman who Carry the Grapes Tenor, bass, men's chorus
The Woman who Spins Tenor, contralto, men's chorus

PART II

The Caravan Tenor
The Three Pages Tenor, baritone, bass

Intermission

Chorus of the Camels Tenor, chorus
Chorus of the Three Kings Chorus
"Intermezzo", Prelude of the Manger Orchestra
The Mother of God Soprano
Saint Joseph Tenor
The Mule in the Stable Contralto
The Ox in the Stable Bass

PART III

Scene of the Manger's Entrance Baritone
The Tears of the Infant Jesus Chorus
The Arrival of the Shepherds & the Three Kings Tenor
Offerings of the Three Kings & the Shepherds Soprano, contralto, tenor, baritone, bass, boy soprano, chorus

HOSSANNA Soloists & chorus

GLORIA Soloists & chorus

LA ANUNCIACIO ALS PASTORS

Un angel d'ales daurades
vola al recer dels pastors,
es posa dalt de la branca
i els canta aquesta cançó:
— Deixeu la sopa i la gerra,
preneu samarra i bastó
i alceu-vos prest i seguiu-me.
Els xais ja els guardará el gos.
— No heu sentit quina veu fina?
— Era veu o violi?
— Era un bel d'anyell en somnis
— Era l'aigua. Un rajoli
que lliscava en tou de molsa
per no despertar el mati.
— No seria aquell estel
que brilla tant dalt del cel?
Mireu-lo com fa camí !..

Suaus voladuries
fan fremir el espais.
Cèliques canturies
encisen el xais
que el pastor governa
amb el flabiol.
Fins la flama viva
detura el seu vol.
I, de cop, la nit s'aquieta.
Es fa un silenci molt gran
i una veu suspesa en l'aire
modula, d'un to vibrant:

— Pastors, correu! A un estable
dels afores de Betlem
s'hi ha acomplert un miracle
com mai més cap no en veurem.
El Fill de Déu en persona
és nat en la nostra carn,
i fa un plor de criatura.
Glòria a Déu en l'altura!
Aneu-hi, pastors, volant...
L'estel us farà de guia.
La meua veu, companyia.

Un pastor agafa un pollastre,
l'altre, un anyellet ben fi,
l'altre, un xai de la ramada,
l'altre un gall dindi polít.
De mel una gerra plena
s'emporta el que és més petit.
Quan passaven la carena
tot just trencava el mati.

PRIMERA PART

CAP A BETLEM . . . !

L'Home del pou

Vora un pou troben un home
que va tirant del llibant.
— Bon dia i bona aigua fresca!
De bon mati feinejant?
— Aquest és el Pou de Vida.
Caldrà molta aigua, germans!
El Nen que acaba de néixer
ha de rentar tots els mals.

El Pescador

A la riba humida
seu el pescador.
— Veniu amb nosaltres?,
li fan els pastors.
— D'aquest riu que passa
espio el corrent.
En l'ona lluenta
cerco el peix d'argent
que amb la cua viva
travessa els cristalls
transparents i frescos
dels amagatalls
on mon ham l'espera
amb l'esquer traidor
en l'ombra que en l'aigua
fa el sauquer d'or.
— Doncs au, bona pesca!
Seguim endavant.
— D'amagat dels pares
digueu a l'Infant
que li pesco els peixos
que haurà de donar
a les grans gentades
que iran a escoltar
les santes paraules
que voldrà dictar.
Ell, el Gran Pescaire,
se n'alegrará.

— digueu-ho al Petit —
ha vingut un àngel
al cap del meu lliit.
La cambra era clara
d'una resplandor
que no feien l'alba
ni la llar de foc.
Era una llum blanca,
viva, com de llamp,
que se li arrapava
tot al seu voltant.
— Alça't de seguida!
— m'ha dit —. Juny els bous
i llaura que llaura
fins que et digui prou.
Que a la matinada
neix un Sembrador.
Prepareu les terres,
terrassans del món!
Nat damunt la palla,
us durà el bon gra.
I en la nit darrera,
ans del seu comiat,
com a recordança
us donará el Pa.

L'Estel

L'estel esclata
de llum de plata.
Blava celistia
vesteix la nit.
En dolç ensomni
dorm la natura
extasiada
per l'infinit.
Ni el vent sospira
ni l'aigua canta
i l'au nocturna
calla el seu crit.
Pel prat fulgura
claror encantada.
Per l'herba passa
un raig d'estel.
Quan il·lumina
la branca nua
les flors esclaten
al bes del cel.

SEGONA PART

LA CARAVANA DELS REIS D'ORIENT

La Caravana

Per la carena de la muntanya
gran caravana va endavant,
Treis Reis com torres
sobre camells van cavalcant.
A peu, els patges, amb una corda,
les bèsties altes van estirant.

Els tres patges

Encara no hi som?
Es la fi del món!
No faig cap més passa.
Que és crua la nit!
Quin fred tinc als dits!
El morro pansit
del camell, es glaça.
La neu cau a flocs
i anem sense esclòps.
Bé, vaja! Això és massa.
Hem passat mercats,
hostals i ciutats
plens de veus amigues,
i, au! Apa! Endavant!
No t'hi encantis tant!
Marxa, travessant
deserts i garrigues!
Ells se van xalant
i tu vés sirgant
amb dàtils i figues.
I, al capdavant, què?
Aneu a saber...
Me'n faré l'estella!
Adéu, cavaller,
i sabre i corser!
Adéu, mercader!
Ai, adéu donzella!
No tinc ulls per res,
puc mirar només,
amunt, a l'estrella.
Palmera reial,
caseta frescal,
ombra regalada.

Fillet d'ulls de cel,
colom sense fel,
patisset de mel,
coqueta ensucrada.
Pati acollidor,
brollador sonor.
Esposa estimada!

Cor dels Camells
Del llunyà Orient
un estel lluent
ens guia amb llum bella.
Venim lentament
del sorral calent
seguint una estrella.
De la gran calor
sense transició
som al fred que pela.
Els geps entumits,
els genolls rendits,
i la carn se'ns gela.
Que en són de pesats
els pendents sobtats
d'acquestes muntanyes!
Quan s'acabarà
tan llarg caminar
per terres estranyes!

Cor dels Reis Màgics
Només nosaltres sabem el misteri
del naixement d'aquest Petit.
Per signes i estels veiem l'encanteri
d'aquesta augusta nit.
De terres llunyes venim a veure
si els nostres càlculs han reeixit.
Aquest mati ja podem creure
que el curs dels astres no ha mentit.
Quan l'estel pari en l'angle abstracte
que en el cel ample dibuixem
tindrem, dessota, el lloc exacte
que, des de fa tant temps, cerquem.
Dins un portal, un pobre estable.
I dins l'estable, el Nen.

TERCERA PART

EL PESSEBRE

La Mare de Déu
Volia ser serventa
de casa del Senyor.
I mentre, agenollada,
a Déu, amb un gran plor
li deia: " — Em sento indigna
de gosar voler tant",
la finestra s'obria
i m'omplia d'espant.
Un àngel d'ales blanques
s'estava devant meu.
— Salve, Maria! — em deia —
Seràs Mare de Déu."
Déu vos salve, Maria,
plena de gracia.
El Senyor és amb Vós
i beneita sou Vós
entre totes les dones.
I beneit és el Fruit
del Vostre Sant Ventre
Jesus.

I el meu rés començava
callat, en aquell instant.
Rés que perdura encara,
rés que durara tant
com visqui el Fill de Gloria
que és not aquesta nit.
Com duri Sa memoria.
Com, fins a l'infinit
dels temps, el necessari
el món per als seus mals
si Sa Sang i mes llàgrimes
no us basten per rental's.

Sant Josep
Oh Déu, que des del si de Na Maria
un somni m'enviàreu pel de cel
i em demanàreu que li fos fidel
a desgrat del que l'ull me descobria!
Ara us veig fet Infant i sou fill meu
— pobre fuster aureolat de gloria! —
amb el ribot guanyar el pa d'un Déu
que l'ha de dar al món perquè no moria.

La Mula de l'Estable
Quin bell enrenou!
No has sentit, tu, bou,
resar a la Dona?
I l'Home ha cantat,
i algu ha bellugat
damunt de la palla.
Era un Pollinet
de dona, nuet,
que ja espernegava.
Algu amb tant d'esclat
que m'ha enlluernat.
Tot ho veig daurat.
Als ulls tot me balla.
Sembla un sol, posat
damunt de la palla.

El Bou de l'Etable
He passat la nit
veillant, encongit,
amb el cor petit
i les banyes moixes.
I feia un mugir
ben dolç, per si així
podia ablanir
les meves angoixes.
Quina nit d'encants,
d'estels rutilants,
i de vols d'infants
i d'aura divina!
I quins cants tan bells!
Com d'eixams d'ocells
refilant tots ells
amb la veu més fina.
He vist el Vedell
que és molt blanc de pell
i encar no camina.
Pero fa una claror
i una resplandor
que tat ho il·lumina.
Al cor de la nit
la llum ha sortit
en una establia.
Em miro el rastell,
l'alfals, i aquest Vell
que tot s'hi entendria.

I, pel respirall,
la nit, com va avall,
i el néixer del dia.

QUARTA PART

L'ADORACIO

La Nit de Nadal
L'estel brilla en la nit pura
i es detura al firmament.
Els camps són sembrats d'argent.
Fa una nit quieta, segura.
Si no pot ser un crit del vent,
no senti com un lament.
com un plor de criatura?

El plor de l'Infant Jesús
Oh, plor que penetra el món!
Enmig del seu son pregon
el cor de cada home plora.
Què cau dels ulls adormits
lliscant pels rostres rendits?
Quina tristesa els acora?
També cau dels ulls del cel
llàgrima de llum, l'estel,
que es fon a dins del pessebre
en l'Infant que l'ha cridat
vixi que els ulls ha badat
ferint d'esclat la tenebra.

L'arribada dels Pastors i dels Reis
I apareixen els tres Reis,
els mantells blancs de gebrada.
Tots s'atansen a Jesús
amb el cor ple d'alegria.
Els Reis es van inclinant
amb gran gest de cortesia.
L'Infant se'ls mira seriós.
Callen Josep i Maria.
La Mula i el Bou, atents,
drecen l'orella i espien
— Déu vos guard, Josep!
Déu vos guard, Maria!
Venim a adorar
l'Infant que us naixia.
Que li donarem
que ben grat li sia?

Les ofrenes dels Reis
El Rei Melcior:
— Rebeu, Senyor, aquest munt d'or
per a instaurar el Reialme.

El rabadà:
— Però si és un Rei pastor!
Una veu d'àngel:
— Per guanyar el vostre cor
es farà esclau de l'amor.
Per ceptre durà una palma.

El Rei Gaspar:
— Jo us dono un cofret d'encens
que com a Déu us honora.

El rabadà:
— Un Déu que neix com els nens!

Una veu d'àngel:
— No és pas l'altar de fum dens
sinó l'esperit intens
de veritat, que l'enamora.

El Rei Baltasar:

— De mirra ofereixo un vas
que és de la mort presentalla.

El rabadà:

— Si és Déu, no es morirà pas!

Una veu d'àngel:

— Tres jorns després del traspàs
volarà cap el cel ras
abandonant la mortalla.

Les ofrenes dels Pastors

Una pastora:

— Mireu — lo, quin bé de Déu!
Quines manetes tann fines!

Una veu d'àngel:

— El Nen té els braços en creu
i la palla li fa espines.

Un pastor:

— Jo vull donar — li aquest ram,
que està tan ple de groselles.

Una veu d'àngel:

— Sobre els peuetes de l'Infant
hi surten gotes vermelles.

Un pastor:

— Jo li tiro un clavellet
collit a punta de dia.

Una veu d'àngel:

— El clavellet cau al costat
i sagna com la ferida.

Una Pastora:

— Quin bressolet tan bufó
que li fa, la menjadora!..

Una veu d'àngel:

— A punt de resurrecció
com un cos que el cel enyora.

El rabadà:

— Jo, si el Nen Jesús ho vol,
tocaré un xic el flabiol,
que ho faig de molt bona gana.
I si ho volem festejar,
apa! doneu — vos la mà
i ballem una sardana.

L'Home que llaura

Troben un home sobre el camp humit
que llaura amb els seus bous la gran amplada.

— Au, Polit i Esquiroll! — esl fa amb un crit.
Que es treballa molt bé de matinada.

— Bon dia, l'home i els bous!

Que vagi bé la llaurada!

Voleu venir a Betlem?

— He d'acabar la feinada
que tinc a llaurar i sembrar,
batre el blat, moldre la grana,
pastar-la i coure el bon pa
rodó i de crosta daurada.

— Ja hi ha temps per treballar!

— No ho cregueu. Mireu què em passa...

En la nit, obscura

La Parella de la Portadora

I un home i una dona, amb neu i nit, van
pels camins

que per les vinyes fan les oliveres.

Suspesa dels parpals, la portadora de raïms
duen, curulla. I per les fresqueres
els veuen els pastors, muntanya enllà.

— Bé us calia aprofitar

dia i nit per la verema,
si encara l'heu d'acabar...

— El vi que cullo no és per mi, minyons.

El meu va bullir al cup fa dues mesades.
Per dar-me aquest, han rebrotat plaçons
aquesta nit d'hivern, amb les glaçades.

— Amb fred, raïms?

— Oh, i quins gotims!

— Vés-te'n a la vinya gran!

— m'ha dit una veu d'infant —.

A la dotze batallades
els ceps et rebrotaran
i les mans se't marcaran
amb unes roses badades
mateix que roses de sang.

Cull el vi i guarda'l anyades
que un dia el demanaran
àngels d'ales desplegadas.

En una àmfora el duran
sobre una taula parada
i els meus amics en beuran
per comunió amb la sang
meva, que serà vessada.

La Vella que fila

Hi ha una àvia que fila
al peu d'un portal.

— Veniu amb nosaltres!

Es nit de Nadal!

— Vosaltres rai... Els xais us dormen sols,
i al mati us els vigila el gos d'atura.

La meva feina sols la puc fer jo
i, si és dolça a les mans, al cor és dura.

He de filar per a teixir-ne un drap
que guardarem amb herbes oloroses
fins que, un dia terrible, el que ara és nat,
passi les seves hores doloroses.

Ja em sembla veure'l com, carrer amunt,
trampolant per les pedres punxegudes,
va arrossegant la creu, i mira amb un
esguard ardent
el posat de la gent,
les boques mudes.

I una dona s'avança, no pot més,
el rengle dels soldats burla, lleugera,
i, amb un drap, que és d'aquest que jo faré,
li eixuga el rostre, sang i polseguera
i suor i llàgrimes, angoixa mortal,
i li dona el consol d'un drap frescal
que Déu segella de sa Imatge Vera.

També el veig dalt d'un cim tempestuós

el llamp ferint la negra nuvolada
la terra somguda amb tremolors
el vent irat batent la creu alçada.

I Ell, clavat dalt, amb el cabell dispers
voleiant sobre el rostre de dolcesa
amb el cos minso tot ratllat de sang
que s'escola en filets per sa nuesa.

I, a mitjanit, un grup d'amics fidels
baixa el seu cos, despulla erta i morta,
i, a la claror indecisa dels estels,
l'embolcalla en un drap i se l'emporta...

I és aquest drap, pastors, altra vegada,
el que l'acollirà en aquell instant.

Digueu, doncs, a l'Infant, que aquesta vella
no va a adorar-lo perquè està filant.

Digueu-li baix, que no ho senti la Verge,
pobra Mareta que ha de patir tant...

L'Hossanna

I tot és transfigura en un moment.
Un àngel sobrevola tot Betlem
com vent de Déu que l'ample espai agita.
I un gran toc de trompeta furient,
que esquinça el cel de cap a cap, suscita
en l'esprít dels que adoren, espavent.
Però no dura pas el bell esglai
perque del cel ja cau, com un desmai,
un estol d'àngels que a l'encis invita.
Tot el que fou espant, crit i remor,
és ara beatitud, impuls d'amor
que els cors i els cels inflama de pregària.
Reis i pastors, tothom s'ha agenollat
al davant de l'Infant il·luminat
per la claror que vessa de l'alçària.
Vibren mil harmonies dalt dels cels.
En la nit clara han mort tots els estels
i un bes immens travessa la natura.
Els braços cerquen els braços germans.
Reis i pastors s'estrenyen fort les mans
i el llavi diu una paraula pura.

— Gloria a Déu! Cantem! Gloria en l'altura.

— Gloria a Déu i a tota criatura!
— Pau a la terra!
— Mai més cap guerra!
— Mai més pecat!
— Pau als homes de bona voluntat!

Els àngels:

— Pau a la terra!

Els homes:

— Mai més cap guerra!

Els homes i els àngels:

— Mai més pecat!

Una veu dalt del cel:

— Pau als homes de bona voluntat!

Paul

Prades, abril de 1947.

ת כ נ י ת

אקדמה תזמורת

חלק 1

הבשורה לרועים	סופראן, טנור ומקהלת גברים
האיש ליד הבאר	טנור, באס ומקהלת גברים
הדייג	טנור, באס
החורש	טנור, באריטון, באס
הכוכב	מקהלה מעורבת
איש ואשה נושאי ענבים	טנור, באס, מקהלת גברים
האשה הטווה	טנור, אלט, מקהלת גברים

חלק 2

השיירה	טנור
שלושת הנערים	טנור, באריטון, באס

ה פ ס ק ה

מקהלת גמלים	טנור, מקהלה
מקהלת שלושת המלכים	מקהלה
אינטרמצו	תזמורת
אם-האל	סופראן
יוסף הקדוש	טנור
הפרד באורווה	אלט
השור באורווה	באס

חלק 3

תמונת הכניסה לאיבוס	באריטון
דמעות התינוק ישו	מקהלה
בואם של הרועים ושלושת המלכים	טנור
מנחותיהם של הרועים	סופראן, אלט, טנור, באריטון, באס, מקהלה

הושענא	סולנים ומקהלה
הדרת כבוד (גלוריה)	סולנים ומקהלה

אל פסברה

(שירת האבוס)

אורטוריה

מוסיקה מאת: פאבלו קאזאלס

טכסט קאטאלאני מאת: תואן אלאוודרה

תרגום אנגלי מאת: דונלד מקדונלד

מנצח: פאבלו קאזאלס

מנצח-משנה: אלכסנדר שניידר

התזמורת הסימפונית של שירות השידור הישראלי

מקהלת השידור הישראלי והקיבוצים

מנצחים: אבנר איתי ועל תבורי

סולנים:

פרופ' פאבלו אלווירה — באריטון

מורין פורסטר — מצו-סופראן, קונטראלט

אולגה איגלסיאס — סופראן

פאולינו סהראה — טנור

ג'ון ספירו — באס באריטון

קיסריה —

התיאטרון הרומי

יום ג', 26 באוגוסט 1969

בשעה 8.30 בערב

ירושלים —

בנייני האומה

יום א', 24 באוגוסט 1969

בשעה 8.30 בערב

אנו חולשים על 20 נוכבים

דרגת חמשת הכוכבים, אות

ועדות לרמה בינלאומית גבוהה בשרותי מלונאות

כוללים. הוענקה לכל 4 בתי המלון

אשר ברשת מלונות "דן"

★ ★ ★ ★ ★ דן-תל אביב

★ ★ ★ ★ ★ התלך דוד-ירושלים

★ ★ ★ ★ ★ דן נומל-חיפה

★ ★ ★ ★ ★ אנדיה-הרצליה

אנו גאים בבתי המלון וצוותיהם. העומדים בכל עת לשרות אורחינו.

רשת מלונות "דן"

הפסטיבל הישראלי
התשיעי קיסריה 69

DAV REISINGER